

MISDAADROMAN

OMMEKEER

SOPHIE ESTER

ELLESSY
CRIME

Leesfragment *Ommeker*

'Stop, stop, stop, stop, let nou in vredesnaam eens op Joey. Zo bedoel ik het dus echt niet, nu niet, net niet, nooit!' klonk het geërgerd door de intercom van de kleine platenstudio in Sydney, waar de zanger van de band nét één toonhoogte te hoog inzette. De dag liep ten einde en de opnames wilden niet meer lukken. Aan beide kanten van het glas was de ergernis duidelijk te voelen. 'Wil je het zelf beter doen?' tartte Joey nu, die het eigenlijk al spuugzat was om steeds maar weer hetzelfde stukje op te nemen en te weten dat wat Vincent zei, inderdaad waar was. De rest van de band was zijn fouten ondertussen ook goed zat. Vincent wierp hem een boze blik toe die alles zei wat er gezegd moest worden. Hij keek op zijn horloge en zag dat ze inderdaad al de hele dag bezig waren. Hij vond het dan ook tijd om de apparatuur, waarmee hij bezig was, uit te schakelen. Nu nog verder gaan zou alleen maar meer ergernis tot gevolg hebben. Ze hadden die dag twee nummers helemaal op band gezet en hij was redelijk tevreden met het resultaat van eerder die dag. Die middag was er niets goeds uit hun handen gekomen. Morgen konden ze verder gaan. Er was nog genoeg tijd dit album op tijd klaar te krijgen, voor ze aan de promotietour begonnen. De tour waarbij hij dus weer alleen achter de coulissen mee mocht kijken. Weer een tour niet dat doen wat hij zo verschrikkelijk graag wilde en nu alleen achter de schermen deed.

Vincent, de onbekende toetsenist van een rockband. De achtergrondmuzikant die zelfs niet op de cd vermeld mocht worden.

Vincent die een zeer waardevolle bijdrage leverde aan de band, maar altijd in de schaduw van het succes moest blijven staan. Die zijn bijdrage op tape had staan en die deze tapes afdraaide tijdens de optredens.

Vincent, tevens de manager van een in Australië al beroemde popgroep.

Vincent die, na een half jaar schaapscheren op een boerderij ver in het binnenland van Australië, haast met een schreeuw van afgrijzen de schaar weg had gegooid. De eenzaamheid van de boerderij had hij als verschrikkelijk ervaren. Het harde werken was een goede afleiding geweest, maar hij had weinig contact kunnen maken met zijn werkgever en diens gezin. Het gezin bleek voornamelijk in hem geïnteresseerd als goedkope kracht, die voor een zeer bescheiden loon en kost en inwoning bij hen werkte.

Vrijwel direct na zijn aankomst in Australië was hij in kranten gaan kijken naar een andere baan. Op het moment dat hij met het scheren genoeg geld had gespaard om het een paar maanden uit te zingen, begon hij serieus te solliciteren. Het leverde hem een baan op als scheepslosser in de haven van Sydney. Hij had de verandering van werkplek en woonplaats zoals afgesproken gemeld bij WitSec en kreeg van hen toestemming om verder te trekken.

Bij een kennis van de boer had hij een kamer in Sydney kunnen huren en zo was een zeer armoedig eerste jaar in de grote stad voor hem begonnen. Een jaar van verschrikkelijk hard werken op de te lossen schepen, van schoonmaken van kantoren na werk tijd tot het bezorgen van de ochtend krant bij nacht en ontij, alle drie op één dag.

Hij had geen tijd meer had gehad om na te denken, om herinneringen op te halen. Het enige waar hij nog tijd voor had was veel werken, zodat hij genoeg verdiende om van te kunnen leven. Tot hij op een dag het grote geluk door toeval, of was het nu door het lot, als het ware in de schoot geworpen kreeg.

Al wat daarvoor nodig was, was een schoonmaakadres dat hij voor één keer overnam van een collega. In de woning van de cliënt stond een juweeltje van een synthesizer, die Vincent leek te smeken bespeeld te worden.

Het was bijna onmogelijk om er niet aan toe te geven. Telkens als hij er langs liep moest hij een paar noten spelen. Steeds vaker en langer. Tot hij op een gegeven ogenblik helemaal geen weerstand meer kon bieden en een melodietje dat hij in zijn hoofd had begon te spelen. Totaal opgaand in zijn muziek had hij niet

gehoord dat de eigenaar van de woning, Chuck Brown, met zijn bezoek binnenkwam.

Vincent was totaal verrast en verontschuldigde zich vele malen.

Het was absoluut niet de bedoeling geweest dat hij nog in de woning aanwezig was, maar de muziek had hem alles doen vergeten.

Het verhaal dat zich toen afspeelde was bijzonder. Het geluk kwam hem als het ware aanwaaien. Was het toeval, was het een lotsbestemming? Feit was dat Vincents dromen op dat moment waargemaakt konden worden, al had het nog heel wat voeten in aarde voor het allemaal rond was.

Chuck Brown was niet alleen eigenaar van een prachtig appartement, hij was ook nog eens manager van de Australische rockband Watership, een band die aan het begin van zijn carrière stond. De band was blijkbaar laaiend enthousiast over het stuk dat Vincent gespeeld had; Chuck die toen toch al in een slecht humeur was, minder.

Vincent werd gesommeerd onmiddellijk de woning te verlaten en dacht zijn baan als schoonmaker kwijt te zijn. Toen hij na een aantal dagen echter nog steeds niets had gehoord, besloot hij toch eens voorzichtig uit te vinden of er geen reactie op zijn gedrag was gekomen. Hij belde met het bedrijf waarvoor hij werkte en hoorde tot zijn verbazing en opluchting dat er van de zijde van Chuck Brown geen reactie gekomen. Vincent had eerst de woning volgens afspraak schoongemaakt voor hij gegrepen werd door de droom die hij nog altijd koesterde: muzikant worden.

Van de band echter was er wel een reactie. Joey Donewell, dé zanger van 'Watership', vroeg Vincent in een brief, die hij naar het schoonmaakbedrijf had gestuurd omdat hij Vincents adres niet wist, om een tape met eigen muziek op te sturen, zodat het door de band beoordeeld kon worden.

Vereerd door deze vraag huurde Vincent een keyboard. Natuurlijk wist hij dat die actie nergens op sloeg: het was een zeepbel die hij najoeg. In eerste instantie zou hij nooit zo goed kunnen spelen dat hij ook maar enige kans maakte om nog een keer weer indruk bij die band te maken.

Aan de andere kant kon, mocht en durfde hij er zelfs niet aan te denken dat er misschien een kleine kans was dat het toch lukte.

Toch, om er zeker van te zijn dat hij er later geen spijt van kreeg, produceerde hij in een paar avonden een muziektape met allerlei eigen muziekstukken en een aantal bewerkte songs van Watership.

Het resultaat was verpletterend: twee dagen nadat hij de tape persoonlijk had afgeleverd bij de studio, kreeg hij per post een uitnodiging om te komen voorspelen met als inzet de toetsenist van Watership te worden.

Waar Vincent voor had gevreesd en op had gehoopt gebeurde juist toch: hij werd gevraagd. De eer was haast te veel; het gevoel van trots overweldigend. Maar de teleurstelling, de angst en de onmacht namen een minstens zo belangrijke plek in. Spelen in zo'n beroemde band leverde

bekendheid op en daar zat Vincent in deze omstandigheden niet op te wachten. Hij voelde zich gepast veilig in zijn nieuwe leefomgeving en begon zich zo goed als mogelijk aan te passen aan het leven op een totaal andere plek. Nu bekend worden zou alles tenietdoen en zijn veilige status zou weg zijn. En niet alleen zijn veiligheid, maar ook die van zijn familie. Hij wilde deze mogelijkheid zo graag aangrijpen dat het pijn deed. Maar hoe zijn hart ook protesteerde, zijn hoofd wist heel goed dat dit niet kon. Angst, de Grote Angst intimideerde hem nog altijd, hoewel hij bovenal boosheid voelde tegenover Dayle. Maar toch: de onzichtbare hand om zijn keel werd bijna voelbaar, als hij alleen de naam al in zijn gedachten nam. Het waarom was altijd nog de grote vraag. Hij zag Dayles gezicht nog steeds haarscherp in zijn gedachten, net als die avond voor de dag dat zijn broers neergeschoten werden. En dat gezicht had macht over hem.

Hij moest het voorstel afwijzen, hoe pijnlijk het ook was. Maar om dit telefonisch af te zeggen nadat hij toch ook de tape al ingestuurd had voelde niet goed. Dat zou op vele manieren uitgelegd kunnen worden en hij wilde niet te boek staan als iemand die niet durfde en op het laatste moment terugkrabbelde. Zodoende

voelde hij zich als het ware ge dwongen om toch naar de studio te gaan en uitleg te geven over zijn beweegredenen. Juist datgene te doen waar hij zonder twijfel zijn hele leven spijt van zou krijgen. Als iemand hoorde dat hij geweigerd had bij Watership te gaan spelen... ze zouden hem compleet voor gek verklaren, vooral omdat hij al een eind meegegaan was door het bandje op te sturen. Iedereen, behalve zijn vier familieleden, die dan daardoor gelijk weer in gevaar zouden komen.

Gestoken in zijn zwarte lange jas, met laarzen en wilde haren, kortom

Vincent ten voeten uit, ging hij op het tijdstip van de afspraak naar de studio, van waaruit de band werkte. Net toen hij naar binnen wilde gaan, kwam Chuck Brown naar buiten, die duidelijk buiten zinnen was.

Hij bromde iets onverstaanbaars tegen Vincent en liet toen met zo'n smak de glazen deur achter zich dichtvallen dat er spontaan een barst van boven naar beneden in het glas sprong. Na een paar seconden spatte het glas voor de voeten van een verbaasde Vincent op de grond.

Hij stapte door het gat waar eens de deur had gezeten, voorbij de haastig toegesnelde receptioniste. Op goed geluk ging hij op zoek naar de band en op zijn gehoor vond hij hen, al repeterend en hij voelde de wroeging weer toenemen. Wroeging omdat hij het zo graag wilde, omdat het hem als het ware in de schoot geworden werd, maar het door zijn situatie onmogelijk was!

'Ah, daar ben je dan!' kwam Joey op hem toegelopen.

Vincent stelde zich voor als Vincent Jones en besloot direct te zeggen dat hij niet op het aanbod in wilde gaan, maar het toch uit wilde leggen om het begrijpelijker te maken. De bandleden keken hoogst verbaasd.

'Hoezo, heb je al een ander aanbod, of heb je zo'n goede baan dat je geen tijd hebt?' vroeg Carl, de gitarist.

'Nou nee,' begon Vincent aarzelend, want hoe vertelde je dat je eigenlijk koste wat kost niét bekend wilde worden.

'Eigenlijk moet ik in leven zien te blijven door drie baantjes op een dag te doen, ik heb nog nooit zo'n goed aanbod gehad en mijn hart zegt ook direct ja, maar toch, nee, dank jullie voor het aanbod, maar nee.'

Het bleef even stil tot Joey de door Vincent opgestuurde tape omhoog hield: 'Je stuurt een meesterwerk op om het vervolgens af te laten weten? Zo werkt het niet, zo gaan we niet met elkaar om. Op het moment dat je de tape instuurde, toonde je interesse. Kom maar eens met een heel goede reden voor je afwijzing en dan kijken we verder!'